

se podle §u 5 zákona ze dne 17. července 1919, čís. 421 sb. z. a n. a měly býti náležitosti tohoto §u vykázány knihovnímu soudu. Tuto zásadu zastává Nejvyšší soud v rozhodnutí svém uveřejněném pod č. 866 úřední sbírky, na něž se i tuto poukazuje. Žalobci tvrdí v žalobě, že náležitosti ty nebyly patrný z knihy pozemkové a že se jich vůbec nedostávalo návrhu. Za těchto okolností neměl ovšem knihovní zápis býti povolen a záleželo na žalobcích, zda budou zápisu do pozemkové knihy odporovati, což se mohlo podle §u 126 knih. zák. státí rekusem, či zda se s tím spokojí. Nesporno je, že uvedené usnesení vešlo v moc práva. Z toho lze jediné souditi, že žalobci souhlasili s výmazem svého požitelného práva a že se tím vzdali jeho knihovního zjištění, uznávše správnost výmazu jeho podle §u 5 zákona čís. 421. Touto žalobou domáhají se žalobci ještě změny nvnějšího knihovního stavu zavedením původního stavu, a to pouze z důvodů, pro něž mohli odporovati změně jeho rekusem podle §u 126 knih. zák. Za těchto okolností je i procesní soud vázán právoplatným knihovním usnesením, neboť je vyloučeno, by žalobci dodatně uplatňovali žalobou proti knihovnímu usnesení důvody, jichž nepřednesli v čas předepsaným způsobem. Opomenutím opravného prostředku, jediné přípustného, vzdali se žalobci práva odporovati knihovnímu zápisu z důvodu, jež mohli přednésti v čas a nemohou to činiti dodatně žalobou.

Čís. 2431.

Používání ústředního topení v najatém bytě. Jde o samostatnou úmluvu, zavázal-li se nájemce hraditi náklad na výtop, jehož používal i pronajímatel.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, Rv I 1497/22.)

Žalovaný nájemník zavázal se v nájemní smlouvě, že bude vytápěti celé ústřední topení v najaté vile a to nejen byt svůj, nýbrž i byt pronajímatelův. Proti žalobě o zaplacení nájemného namítl žalovaný navzájem nárok na náhradu polovice výdajů na topivo. Nárok navzájem byl odůznán soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Ustrojuje-li žalovaný smluvně převzatý závazek, vytápěti celou vilu na svůj náklad koksem, jako darovací smlouvu, přehlíží, že dle §u 938 obč. zák. je podstatou této smlouvy bezúplatnost a že, byť i smlouva, kterou se žalobcem učinil ohledně užívání zařízení výtopního, právem byla považována odvolacím soudem za smlouvu samostatnou, tím ve své podstatě nepřestala tato druhá samostatná smlouva býti dle §u 1090 obč. zák. nájemní smlouvou, při které úplata dle onoho předpisu, která nemusí zrovna jako tržová cena při kupní smlouvě záležeti v penězích, záležela ve spolužití tepelné, na žalovaného náklad opatřené energie žalobcem v jeho bytě. Poněvadž nejde o darování, nebylo k platnosti této smlouvy potřebí notářského spisu, pokud by ho dle §u 943 obč.

zák., § 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. bylo vůbec potřebí, kdyžtž žalovaný v dovolání neupouští od tvrzení, že se žalobce při jeho teple ve svém bytě ohříval. Ale i kdyby smlouva ohledně užívání zařízení výtopného nebyla samostatnou smlouvou nájemní, nýbrž byla součástí hlavní nájemní smlouvy, kdyby tedy odvolací soud podle právního mínění dovolatele neměl pravdu, nemohl by z této okolnosti dovolatel pro své vývody ničeho využítí, poněvadž by se tím převzatého závazku smluvního ani jako závazku podružného nezbavil. Na tom ničeho nemůže měniti ani okolnost, že zařízení ústředního bytu je součástí, totiž příslušenstvím bytovým, bez kterého bytu užívatí nelze, neboť nesmí býti přehlíženo, že předmětem nájmu bylo užívání tohoto zařízení k opatření tepelné energie.

Čís. 2432.

Tím, že dárce (manžel) uložil pro obdařeného cenné papíry do společného depa, s nímž mohl i obdařený (manželka) samostatně disponovati, odevzdal mu je do vlastnictví.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, Rv I 1517 22.)

Žalobce daroval své manželce 25 kusů akcií, jež zakoupil ze společného konta, a uložil je do bankovního depotu, s nímž mohli oba manželé nakládati. Když manželka akcie vyzvedla, domáhal se žalobce na ní žalobou jich vrácení. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl mimo jiné v d u v o d e c h: Dle §u 1246 obč. zák. platnost nebo neplatnost darování mezi manžely posuzuje se vubec dle předpisu o darování. Darování jest dle §§ 938 a 943 obč. zák. platné, když dárce obdařenému dar bezplatně skutečně odevzdá. V tomto případě stalo se odevzdání po rozumu §u 427 obč. zák. tím způsobem, že žalobce akcie uložil do společného depa, ohledně něhož žalobkyni již na základě vlastního práva příslušelo právo disposiční, takže jí tím byla dána možnost, kdykoli s akciemi těmi disponovati. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto d u v o d u: Uložením na společné konto, se kterým žalovaná mohla volně disponovati, stalo se skutečné odevzdání akcií žalované. Tím bylo také vyhověno zákonným předpisům §§ 427, 938, 943 a 1246 obč. zák., jak správně první soud vyvodil. Okolnost, že žalobce byl taktéž oprávněn volně se společným kontem disponovati, nemění ničeho na věci, kdyžtž prokázáno, že žalovaná sporné akcie si vyzvedla jako své vlastní jmění, k čemuž byla oprávněna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud dospěl k právnímu náhledu, že sporné akcie byly vlastnictvím žalované, a to z důvodu darování žalobcem. Soud odvolací totiž rozsudek prvního soudu, jenž žalobu na vrácení neoprávněně vyzvednutých akcií žalovanou zamítl, potvrdil z toho důvodu, že žalovaná s těmito akciemi